

Exposició: Christopher Wool
IVAM, Institut Valencià d'Art Modern
6 abril – 21 maig 2006

Comissària: Marga Paz

Coproduïx: Institut Valencià d'Art Modern
Musée d'Art moderne et contemporain d'Estrasburg

L'exposició de Christopher Wool que acull l'IVAM fins al pròxim 21 de maig reuneix 32 pintures i 18 obres sobre paper pertanyents a una mateixa obra. Esta és la primera exposició retrospectiva museística de Wool a Europa. Encara que la mostra subratlla la seua obra més recent, l'exposició inclou obres de tots els seus períodes artístics, des de les seues primeres obres de principis dels anys noranta fins a la seua producció més recent (2005).

L'exposició reuneix pintures i una sèrie important de dibuixos i resulta de gran interès que estos dibuixos siguen mostrats en confrontació directa amb les seues peces pictòriques. L'obra de Christopher Wool és reconeguda internacionalment com una de les reflexions més importants i innovadores sobre les possibilitats i els mecanismes de la pintura en l'actualitat. La mostra s'exhibirà posteriorment al Musée d'Art moderne et contemporain d'Estrasburg. El catàleg de l'exposició reproduïx les obres exposades i conté textos de la directora de l'IVAM, Consuelo Císcar; del director de Les Musées de Strasbourg, Fabrice Hergott, de la comissària, Marga Paz, i del crític d'art David Rimanelli.

L'artista nord-americà Christopher Wool (Chicago, Illinois, 1955) es va fer conegut, sobretot, per les seues pintures en blanc i negre de la dècada dels noranta, amb paraules i frases com *Fool*, *Bad Dog*, i el seu més famós *Sell the House Sell the Car Sell the Kids*, tretes amb freqüència de lletres de cançons, pel·lícules, etc. Estes van ser reconegudes per la crítica com una aguda fusió postmoderna entre humor negre, poesia concreta i estètica *punk* que marcava pertinentment un moment clau de la civilització de la nostra època.

Wool va formar part en els seus orígens de l'escena artística que va sorgir a Nova York en la dècada dels huitanta, en la qual va aparéixer un grup d'artistes d'una mateixa generació a què pertanyen, entre altres, Jeff Koons, Cady Noland, Robert Gober. A pesar que les seues obres eren fortament individuals i amb característiques pròpies, tots ells compartien un interès per les confrontacions obertes amb diversos aspectes de la cultura de masses procedents del cine, la televisió o la música.

Açò va conduir Wool a utilitzar en la seua pintura reductiva imatges icòniques i inscripcions mecàniques despersonalitzades a través d'una economia de mitjans que, com una gran part de l'art americà del seu moment, és hereva del pop art.

Christopher Wool du a terme distintes operacions encaminades a actualitzar els codis pictòrics: treballa en sèries, trasllada a la pintura la impersonalitat dels procediments de l'art conceptual,

pinta sobre alumini, utilitza imatges serials procedents del món industrial, posa en qüestió l'espai il·lusionista de la pintura.

En els noranta, Wool va donar un tomb radical a la construcció de les imatges de la seua pintura en dirigir-la cap a l'esborrament o destrucció com a mètode de producció d'imatges. Per a això superposa capes de blanc sobre models serigrafiats que havia utilitzat anteriorment i ho convertix en una forma específica d'esborrament.

L'obra d'este artista americà s'exposa regularment i està present en les col·leccions de nombrosos i prestigiosos museus, fundacions i col·leccions privades dels Estats Units i també d'Europa.

La pintura de Christopher Wool escenifica l'anul·lació de si mateixa. Sembla engolir i digerir tot allò que constituïx el quadre modern. Elements pictòrics pobres, monocroms, presos de la reproducció tècnica, dels mòduls decoratius barats, dels degoteigs, de les ratllades, de les taques, de l'ombra d'un gos que passa, de l'augment dels detalls fotogràfics, o inclús dels entramats i els polaroides dels seus propis quadros. Tots són utilitzats sense contemplacions i buidats de tot allò que pogueren tindre de literari o de filosòfic. Amb estos elements fa quadros tranquils i persuasius que són com un eco d'allò que creiem estimar però que no ho sembla.

En el catàleg de l'exposició *Christopher Wool* del Consortium, Anne Pontégnie parlava, en referència a l'artista, d'una "descomposició del modernisme per la base." Açò és més impressionant encara perquè este "rebuig" tan radical ha fet d'esta obra un dels grans èxits de l'art de hui i que –reprement una altra frase del mateix text– no exclou "la capacitat d'obsessionar de la seua obra". Resulta sorprenent que este univers crepuscular, fet de ruïnes i de fantasmes, siga hui l'únic en què aconseguim i ens agrada viure.

A més, un dels trets comuns constatats en les rutines pictòriques de Christopher Wool es troba en la predilecció d'explorar l'habitabilitat del món des de l'especificitat dels seus fragments i des del punt de vista de l'experiència. A Wool li agrada treballar amb el blanc i negre, com el color dels diaris que s'apoderen de les seues retines cada matí on desdejuna amb la realitat que ell intenta desmitificar amb les seues pinzellades disposades sempre a trencar símbols i estereotips quotidians per a convertir-los en altres veritats, en altres realitats que comuniquen tant o més que les primeres.

Christopher Wool fotografia amb la seua mirada tot el que comunica en el seu entorn quotidià per a tindre eines per a comunicar-se en el seu mitjà; és a dir, a diari utilitza el metallenguatge o, millor encara, desenrotlla la capacitat de metacomunicar-se per a tindre un discurs lingüístic propi i intercultural. D'esta manera, l'artista nord-americà produïx un efecte multiplicador del signe en la ciutat quan este es transforma en símbol a través del procés creatiu que l'artista executa.